

† CASIAN,
CU HARUL LUI DUMNEZEU,
ARHIEPISCOP AL DUNĂRII DE JOS,

**preacucernicului cler, cinului monahal
și tuturor dreptmăritorilor creștini din Eparhia noastră,**

*Har, pace, sănătate, iar de la Noi
arhierească binecuvântare.*

***Preacucernici și Preacuvioși părinți,
Iubiți credincioși și credincioase,***

Părintele nostru ceresc arată iubirea Sa față de oameni și față de creație „*în multe feluri și-n multe chipuri, (...) prin proroci*“ (Evrei 1,1) și prin diferite persoane alese. În lumea cea veche, însă, nu se găsește o mărturie clară despre o persoană care să unească deodată în sine pe om cu Dumnezeu aici, pe pământ, între noi și cu noi¹, „pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră“².

„*Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit*“ (I Corinteni 2, 9) a pregătit Dumnezeu pentru noi, din prea marea Sa milă față de toți, cei căzuți în neascultare și „*robi ai păcatului*“ (Romani 6, 20) din care s-a „*născut moartea*“ (Romani 6, 23). Nu ne-a certat cu „*năluciri înfricoșătoare*“³, ci „*ne-a cercetat de Sus*“⁴. A venit la noi „*Răsăritul răsăriturilor*“ și celor ce eram

1. † Justin Moiescu, *Dumnezeu pe pământ a venit și omul la cer s-a suit*, în vol. „Patriarhul Justin. Opera integrală. Omilii arhierești“, Editura Anastasia, București, 2004, p. 395.

2. Crezul ortodox, art. 7.

3. Rugăciune la slujba Aghesmei mici, în *Molitfelnic*, E.I.B.M.O., București, 2013, p. 195.

4. Din slujba Nașterii Domnului, Luminânda „Cercetatu-ne-a pe noi...“, în *Mine-iul pe decembrie*, E.I.B.M.B.O.R., București, 2005, p. 446.

„în latura și în umbra morții, lumină ne-a răsărit“! (Matei 4, 16). Toate acestea s-au făcut din iubirea Sa față de noi: „Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat (lumii – s.n.), ca tot cel ce crede în Dânsul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3, 16). Așadar, vine trimisul lui Dumnezeu pentru noi, cei decăzuți din demnitatea de fii, din dorința de a ne face iarăși pe toți fii ai Săi. Părintele nostru ceresc „dorește să aibă, pe pământ, mai mulți fii“⁵ ascultători și, de aceea, ni-L trimite la „plinirea vremii“ (Galateni 4, 4) pe Fiul Său Cel Unul-Născut, pe „Fiul Celui Preaînalt“ (Luca 1, 32), pe „Fiul lui Dumnezeu“ (Luca 1, 35). Hristos Domnul, „Care S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria“⁶. A devenit și Fiul omului, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat“⁷, dar și om adevărat, pentru a ne ridica la starea dintru început.

Dar de ce a fost nevoie să-L trimită pe pământ pe Fiul Său Cel Unul-Născut, pe Domnul nostru Iisus Hristos și să Se nască Prunc din Sfânta Fecioară Maria? Nu erau destule mărturiile profeților, ale patriarhilor și minunile arătate oamenilor în vechime?

Acestea toate rămân valabile și folositoare, însă nu-l pot ajuta pe om să revină la starea de fiu ascultător de Părintele Ceresc, așa cum a fost chemat la creație. Prorocii au vestit, au amintit și au pregătit omenirea pentru refacerea acestei legături filiale și firești cu Dumnezeu. Ei nu au putut arăta însă un model viu, demn de urmat, necesar pentru a realiza această stare de armonie și de filiație și frățietate, autentice și adevărate.

De aceea era nevoie de Cineva de Sus, Care **să fie permanent și Acolo, cu Tatăl, dar și aici, cu noi, pe pământ**. Această lucrare a împlinit-o Dumnezeu prin alegerea celei mai ascultătoare persoane de pe pământ, asupra căreia L-a trimis, din Cer, pe Sfântul Duh să

5. Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Iisus Hristos sau restaurarea omului*, ed. a II-a, Editura Basilica, București, 2013, p. 101.

6. Crezul ortodox, art. 8.

7. *Ibidem*, art. 5.

o sfințească. „*Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri*“ (Luca 1, 35). **Astfel este pregătită persoana curată și ascultătoare de voia cerească, dar și iubitoare de semenii săi căzuți în neascultare și în răutate.** Sfânta Fecioară Maria, prin consacrarea de la Duhul Sfânt, acceptă nașterea suprafirească de la Dumnezeu și devine astfel prima „biserica“ însuflețită. Fiul lui Dumnezeu, prin nașterea smerită din Fecioara sfințită, devine și Fiul omului, ca pe omul înstrăinat să-l aducă Tatălui, în starea de fiu adevărat.

Preaiubiți frați și surori în Domnul,

Fără a înțelege scopul Nașterii Mântuitorului, care este tocmai restaurarea sau restabilirea noastră ca fii ai lui Dumnezeu, nu ne mai recunoaștem pe pământ ca frați întreolaltă. **De aceea, Întruparea Domnului este șansa noastră cea mai mare, spre împlinirea acestei dorințe arzătoare.** Cum ne arată Sfinții Părinți, Fiul lui Dumnezeu primește trup omenesc nesticăcios pe care îl îndumnezeiește, ca noi, oamenii pămâtenii, să primim harul îndumnezeitor al Duhului Sfânt: „Astfel, când Fecioara Îl năștea, El nu suferea (căci nu avea păcat – s.n.), nici nu Se întina de trup, ci mai degrabă sfințea și trupul. Și fiind în toate, nu Se împărtășește de toate (adică, de păcat – s.n.), ci mai degrabă tuturor le dă viață și le hrănește“⁸.

Astfel, Fiul lui Dumnezeu este și pe pământ, precum în Cer, marele nostru binefăcător. **El este Emanuel**, adică „Dumnezeu cu noi“, pentru ca și noi să fim împreună cu El, fi ascultători și destoinici a-I răspunde la iubire cu iubire.

Părintele profesor Dumitru Stăniloae deslușește, pentru noi toți, această lucrare minunată a „restaurării omului“ **ca pe o autentică**

8. Sfântul Atanasie cel Mare, *Tratat despre întruparea Cuvântului și despre arătarea Lui nouă, prin trup*, cap. IV-XVII, în col. „Părinți și scriitori bisericești“, vol. XV, E.I.B.M.B.O.R., București, 1987, p. 110-111.

recreere a omului din păcat și moarte, la viața virtuoasă și veșnică⁹.

Pentru această lucrare sfântă care ne este adresată nouă, oamenilor, S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu. El devine, astfel, cel mai mare Dar din câte pot exista pe pământ. În această realitate, a refacerii demnității omului, se adeverește singurul eveniment „*nou sub Soare*“ (Ecclesiastul 1, 9), Nașterea Domnului, în Betleemul Iudeii, pentru renașterea noastră duhovnicească: „Astăzi, cum observă părintele Dumitru Stăniloae, Fiul vrea un număr cât mai mare de fii ai Tatălui, de frați ai Săi. El împlinește voia Tatălui de la creație. Dar, întrucât oamenii creați nu se țin și nu se ridică la înălțimea de subiecte (de persoane – s.n.) ale dragostei divine, ci cad într-o existență chinuită, Fiul intervine din nou să împlinească voia Tatălui, restaurându-i (pe oameni – s.n.) în raportul de fii. Fiul se cade să împlinească opera aceasta prin creație și prin mântuire, căci El este în rolul de împlinitor al voii Tatălui și El trebuie să Se apropie în chip special de cei care se cuvine să-i semene“.¹⁰

În Pruncul așezat în brațele Maicii Domnului, în sărăcicioasa peșteră a Betleemului se descoperă Cel ce din veoci stă cu Tatăl și cu Duhul pe Tronul ceresc al slavei. De aceea, când Se naște, îngerii Îl slăvesc și pe pământ, precum în Cer: „*Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie*“ (Luca 2, 14).

Starea de Prunc dumnezeiesc pe pământ reprezintă real, în chip personal, modelul și icoana de urmat pentru fiecare dintre noi, oamenii, până la sfârșitul veacurilor.

Sfintele Evanghelii nu ne relatează copilăria Mântuitorului, întrucât El a venit să ne arate doar nevinovăția și curăția prin care se restabilește firea cea căzută în păcat. „Tăcerea Sfintelor Evanghelii

9. Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *op. cit.*, p. 101.

10. *Ibidem*, p. 102.

se întrerupe însă pe neașteptate, făcând loc istorisirii pe larg a arătării lui Iisus (prunc – s.n.) ca Fiu al lui Dumnezeu în fața învățătorilor Legii Vechi, în Templul de la Ierusalim. Stând în mijlocul lor (la 12 ani – s.n.), El îi asculta și îi întreba, zice Sfântul Evanghelist Luca «*Și toți cei care-L ascultau pe El se minunau de înțelepciunea și de răspunsurile Lui*» (Luca 2, 46-47)¹¹.

Așa vom înțelege și mai bine, de la copii la cei adolescenți, sensul adânc al chemării noastre de către Hristos Domnul și cum să ne însușim **roadele reale ale Nașterii Sale**. El ni se arată într-un copil, fiind în același timp și Dumnezeu adevărat, pentru ca noi să redevenim oameni autentici, fii ai lui Dumnezeu: „*De nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu*“ (Luca 18, 16).

Cât de profunde sunt, în acest înțeles tainic și dumnezeiesc, colindele noastre, pe care uneori le tratăm cu neatenție și cu indiferență! Ele preiau mesajul dumnezeiesc și adevărurile de credință în legătură cu Nașterea Domnului și le transmit în formule simple, de înțeles pentru copii și de meditat și de gândit pentru noi, cei maturi. Ceea ce înțeleg pruncii din frumusețea greu de exprimat prin cuvinte privind prezența Fiului lui Dumnezeu – copil la Betleem, noi astăzi nu mai acceptăm cu bucurie, la maturitate, **fiind uneori prea îndepărtați de comoara sufletească a nevinovăției pruncilor**. De aceea, Dumnezeu ne cercetează iară și iară, „*Mititel și înfășeșel, / În scutec de bumbăcel*.“

El ni Se arată Prunc dumnezeiesc, amintindu-ne de cele mai frumoase etape ale vieții tihnite de odinioară, când eram și noi copii, iubiți și doriți de părinții și bunicii noștri cu viață sfântă.

El ne învață și ne îndeamnă, prin această stare de puritate a copilăriei, să ne curățim viața și să **devenim, după modelul Său, noi înșine, daruri personale către alte persoane**.

Nașterea Domnului este Darul înomenirii lui Dumnezeu pentru îndumnezeirea noastră. Sfântul Maxim Mărturisitorul vede în

11. † Justin Moisescu, *op. cit.*, p. 396.

această relație de dăruire a noastră unii altora actul iubirii împlinit în umanitate. Acesta se realizează pe viu din iubirea dumnezeiască față de om, la Nașterea Mântuitorului: „Iubirea dumnezeiască și fericită leagă pe om de Dumnezeu și îl arată pe iubitorul de Dumnezeu Dumnezeu”¹² (după har – s.n.).

Așadar, frați și surori în Domnul, acesta este Darul de Crăciun pentru fiecare om! Este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru, în noi și în casa sufletului nostru! La ce ne-ar fi de folos altfel o nouă ocazie de bucurii la sărbătorile omenești, care țin atâta timp cât țin darurile materiale? „Dar ție – frate și soră – ce-ți poate folosi faptul că Hristos a venit în trup, dacă n-a venit și în sufletul tău? Să-L rugăm ca în fiecare zi să se împlinească și în noi venirea Lui, ca să putem spune «*Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*» (Galateni 2, 20)”¹³.

Dreptmăritori și iubiți frați creștini,

Am arătat câteva înțeleșuri, din cele multe, despre scopul Nașterii Domnului, în primul rând, pentru binele și bucuria omului din ce în ce mai trist, mai sărac și mai singur. Oriunde ne-am afla, dorim să avem mai multe bucurii și, dacă se poate, să primim de la oameni cât mai multe daruri tocmai la Nașterea Domnului. Sărăcia materială însoțită de grijile lumești ne întristează, ne îndepărtează pe unii de alții și contribuie la distanțarea noastră, uitând că suntem, în primul rând, frați creștini.

De aceea, cel mai adesea nu avem timp să-L căutăm pe Cel ce ne caută din Cer, aici, pe pământ, pe Dumnezeu cel „mititel și-nfășeșel”, pe „Dumnezeu cu noi în casă”, pe Dumnezeu cu noi la Sfânta Masă, pe Dumnezeu, apoi, cu noi, la masă, acasă! El este atât de aproape în toți cei „osteniți și împovărați”, în cei triști, bolnavi, străini ori

12. Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *op. cit.*, nota 38, p. 102.

13. Origen, *Din Omiliile Evangheliei de la Luca*, Omilia a XXII-a, în col. „Părinți și scriitori bisericești”, vol. VII, E.I.B.M.B.O.R., București, 1982, p. 112.

flămânzi de dreptate și de pâine. De câte ori ne apropiem de acești semeni ai noștri, Îl găsim pe Hristos în ei, venit „să Se nască și să crească“ și să ne ajute să-L iubim prin fapta bună! Așa redevenim frați! Așa redevenim oameni pentru oameni și nu oameni contra oamenilor! Așa putem deveni asemenea Fiului lui Dumnezeu, filantropi, căci Dumnezeu este începătorul adevăratei iubiri de oameni, spre a-i înfrăți real „la bine și la greu“! Un colind bătrânesc rezumă într-un mod convingător această realitate:

„...Nu uita, când ești voios,
Române (creștine) să fii bun!“

Om bun este și un filantrop, care devine darul lui Dumnezeu pentru semenii săi, după modelul Fiului dumnezeiesc Întrupat din Fecioara Maria „pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire“. De aceea, toate faptele bune de Crăciun și la Sfintele Sărbători ar trebui să fie permanentizate zi de zi, în toate situațiile.

Anul acesta, la Dunărea de Jos am fost încercați cu necazuri personale și comunitare, după cum se știe, la revărsările apelor, în multe localități din Câmpia Covurluiului. Dar am gustat, deodată cu durerea și suferințele, din plin, din darurile filantropiei venite din toată Patriarhia Română și din străinătate, la îndemnul Preafericitului Patriarh Daniel, urmat de părinții noștri ierarhi din Sfântul Sinod, de preoțime și de mulțimea credincioșilor jertfelnici și iubitori de semeni. Așadar, se cuvine astăzi, în chip deosebit, a le mulțumi cu recunoștință tuturor binefăcătorilor noștri, la toți cei de aproape și la cei de departe!

În același timp, să nu uităm că suntem chemați și așteptați să devenim filantropi toți, adică în orice împrejurare să ne ajutăm aproapele, care este semenul de lângă noi! Să nu fugim departe de el și să nu îl părăsim la necaz, căci de Hristos ne separăm în astfel de situații.

Unind mai profund și mai concret rugăciunea și nevoința personală cu fapta bună, vom face loc Domnului și în „Betleemul“ sufle-

telor, al trupurilor și al caselor noastre. Așa ne îmbogățim spiritual și filantropic! **Așa devenim oameni restaurați în dragostea jertfelnică și milostivă. Astfel scade în intensitate și criza economică din lumea contemporană. Să nu sărăcim, însă, și sufletește, în situații de sărăcie materială!**

De aceea, uniți în cugete și împăcați sufletește, sfințiții slujitori și iubiții noștri frați creștini din toate comunitățile, ca „oaze“ ale iubirii de Dumnezeu și de oameni, să lăsăm lumina Nașterii Domnului să devină și „făclie“ văzută a faptelor bune, singurele care ne fac și pe noi mai buni.

Să nu uităm a ne reîntâlni în rugăciuni la cumpăna dintre ani, spre a-L ruga pe Domnul pentru mai binele nostru sufletesc și comunitar-social, căci tot în anul 2014 vom primi mari daruri cerești, întrucât este închinat de Sfântul Sinod Sfintelor Taine ale Spovedaniei și Împărtășaniei, precum și împlinirii a trei secole de la muceniceasca iubire de Dumnezeu și de neam a Sfinților Martiri Brâncoveni.

„Și-acum te las,
Fii sănătos
Și vesel de Crăciun.
Dar nu uita, când ești voios
Române – creștine – să fii bun!“.

Așa să ne ajute Mântuitorul la toți!

La mulți ani!

Al vostru de tot binele doritor
și către Hristos Domnul rugător,

+Casian

Arhiepiscopul Dunării de Jos